

Gia đình tớ

BỐ TỚ

Kiến trúc sư. Công việc của bố là vẽ những hình hộp chữ nhật, hình vuông, hình tam giác... sau đó ráp chúng thành một sản phẩm có tên “bản thiết kế công trình”. Và bố sẽ bán chúng với cái giá siêu đắt, đủ tiền để nuôi cả nhà tớ.

MẸ TỚ

Giáo viên tiểu học. Thật may là mẹ dạy một trường và tớ học ở một trường khác, chứ nếu không thì cuộc đời học sinh của tớ sẽ trở thành một thảm họa mất thôi.

TỚ

Tớ là Hạt Dẻ, học lớp Bốn. Tớ thích nhất môn Mỹ thuật và không có thiện cảm với tất cả các môn còn lại.

Ngày thường của bố

Một ngày bình thường của bố được bắt đầu bằng tiếng chuông báo thức chạy bằng cơm, là mẹ.

Bố thường nói “Mẹ con quá phiền phức”, nhưng nếu thiếu đi sự phiền phức đó thì có lẽ ngày nào bố cũng sẽ dậy muộn mất thôi.

Trước khi bố rời khỏi nhà đến công ty, mẹ xếp ngay ngắn lên bàn toàn bộ vật dụng cá nhân quan trọng của bố: Mắt kính, điện thoại, chìa khóa xe, đồng hồ, ví, nón bảo hiểm, khẩu trang. Việc của bố là đem chúng bên người.

Mẹ vẫn than thở không biết đến bao giờ bố mới có thể tự lập như một người đàn ông đúng nghĩa.

Còn với bố, một khi chọn được đúng người như mẹ rồi thì bố không cần phải **TRƯỞNG THÀNH** nữa.

Một ngày của bố luôn cần có bàn tay sắp xếp của mẹ. Thiếu mẹ, mọi thứ trở nên lộn xộn và bố sẽ cảm thấy thật bơ vơ.

Cho bố ngủ thêm chút nữa

Bố thường chào ngày mới bằng một câu nói quen thuộc: “Cho bố ngủ thêm chút nữa!”

Trong lúc mẹ vật lộn vừa gọi tớ dậy vừa chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà thì bố vẫn còn lưu luyến với giấc mơ dang dở. Bố ngủ cố thêm năm phút, bốn phút, ba phút rồi hai phút... và choàng tỉnh sau tiếng hét của mẹ:

Bố vẫn bảo, kể từ khi cưới mẹ, bố chẳng cần cài chuông báo thức nữa. Trên đời này không thể có cái chuông báo thức nào xịn và chuẩn hơn cái chuông báo thức chạy bằng cơ mang tên **VỢ**. Về điều này, tớ thấy không có gì cần phải bàn cãi.

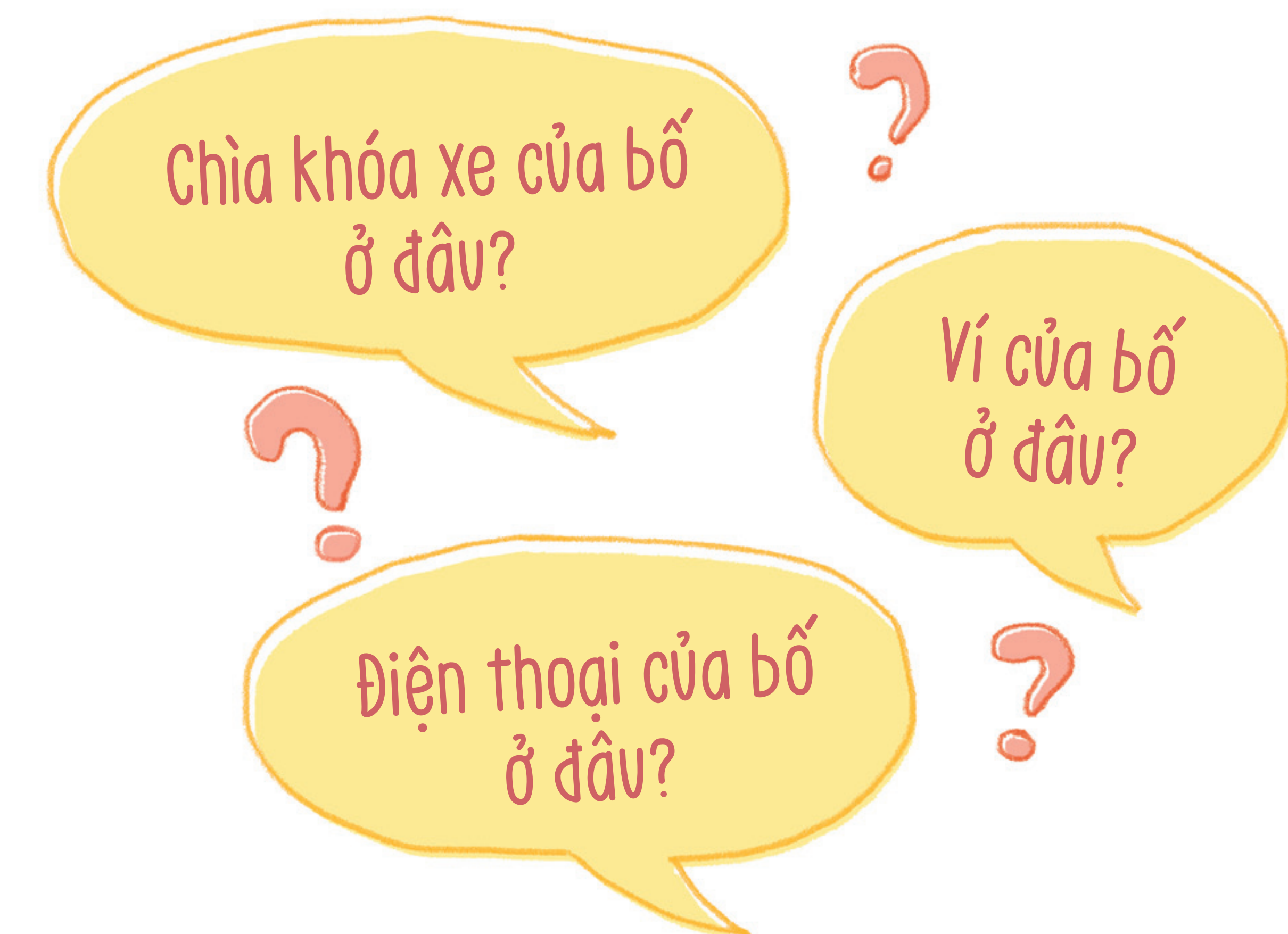

Mẹ luôn nói với tớ rằng cứ nhìn bố mà rút kinh nghiệm. Sau này, tớ nên chọn một chàng trai biết dậy sớm để yêu và kết hôn, đừng chọn một chàng trai đêm nào cũng thức lướt mạng xã hội để rồi sáng nào cũng dậy muộn như bố.

Bố cho rằng mẹ so sánh như thế là không nên, bởi vì đàn ông có rất ít lựa chọn giải trí. So với những trò giải trí khác thì lướt mạng trước giờ đi ngủ đã rất lành mạnh rồi.

Một trăm câu hỏi Ở ĐÂU?

Buổi sáng của bố luôn bắt đầu bằng một trăm câu hỏi có từ “ở đâu”. Như là:

Có lẽ chỉ còn thiếu mỗi câu hỏi “Bố đang ở đâu?” nữa là trọn gói.

Bố vẫn thanh minh rằng trí não của đàn ông vốn tập trung cho những **VIỆC LỚN** và rất lơ là với những **VIỆC NHỎ**.